

Edebiyatın Güzelliği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2020

Mutluluğa posta koyan bir mektup yazmalıyım ve adımın baş harfine gizlenmeliyim: sadece bir harf: ne aldatı ne yanılısama ne düş kırığı ne de düşünsel bir hıçkırık hem rüyalarımnda ağladığımı kim söyledi?

Peki, düş gördüğümü nasıl kanıtlayacağım? Hem sonra boyumu geçen Kaf dağında özlem yüklü bulutlarımın nasıl emin olacağım evrendeki en büyük kalbin bende olduğuna?

Siz ne dersenez deyin, bayanlar baylar ve dilediğiniz kadar da çekiştirin eteklerini şiiirlerimın yetmedi tezahürat yapsın tüm gerçekler ve asla mani olmayacaksınız gözüm açıkken hayal görmeme yoksa nasıl dayanırdım bunca dayatma ile bir yere varamadığımı bile bile yaşamın bir ayrıcalık olduğuna dair bir engelleme ile karşı karşıya olduğuma?

Süt liman değilim işte hem ağzı süt kokan bir çiçek de değilim ve çocukluğumun yansıması olan bir anda attığım kahkahalar aslında acıların sürtünmesi ile kıvılcımların eşliğinde bir havai fişek gösterinde başkahraman olduğumun da ta kendisidir. Daha da açmak gerekirse...

Buz tutan yüreklerden olmadım, bayanlar baylar hem ayılıp bayılmadım da yalanların arkasına gizlenip rolümü çalanlara da tek laf etmedim çünkü hayat denen senaryonun başrolündeyim gerçi zaman zaman bir figüran kadar kısa oluyor repliklerim ama kundaklanmasına asla izin vermiyorum iç sesimin.

Boyumu aşan çok şey var ve yaralarımın yarılanmadığı.

Boyum da uzamıyor üstelik birilerine öykündüğümde hele ki hayat boyu öykündüğüm bir Allah'ın kulu yok iken ve işte anahtar sözcük:

Mademki bir yaratıyım ve kanlı canlı bir kul elbet kölesi olacağım doğruların ve sevginin asla da kin tutmadım hem ben ve arkamdan söylenenler illa ki kapsama alanıma giriyor.

Beylik hüznler sınıfında değilim çünkü hüzn adımın sonra gelen ve içine saklandığım ismimin baş harfi elbet cüret eden kimse yanına üç beş sıfat ekleyen...

Devamı olamaz çünkü gün bitti mi miadı doluyor o 24 saatin ve yeni bir başlangıç yapıyorum günün ilk dakikasında doğum sancıları tutuyor kalemin elbet bir de kulağıma küpe yaptığım hele ki öğretiler ve öğütler ışığında düşmüşken yola.

Bazen kaplumbağa adımlarıyla yürüyüp de aşamadığım dağ tepe.

Bazen bir Anka kuşu olup ölümü dahi sevebilirken en çok da içimdeki yangın sönmüyor gerçi zaman zaman küle dönüyor ama...

Latife yapmayı çok isterdim bu anlamda lütfedilen ne ise iç cebimde ve dış cebimde sadece kalemim var bir de evimin anahtarları ve alarmı da kurup çıkıyorum ve arkada kalmıyor gözüm gelin görün ki sırtımdaki üçüncü göz ile kolluyorum da sırtımı: sanırım kalp gözünün bir türevidir.

Omuzlarım da dik ve apoleti olmayan şiirleri iliştiriyorum iki yakama da gerçi asla bu iki yaka bir araya gelmiyor ama. Olsun da hele ki öykündüğüm tek gerçek İstanbul ile olan benzerliğim iken.

Martların kanatlarına doğuyorum kimi zaman ve hangi akla hizmetse şehrin ortasında sayısız martı var bizim sokağı mesken tutan yetmedi onları beslemenin verdiği mutlulukla İstanbul ile cilveleşiyor yüreğimdiki martılar sanırım içimdeki çocuğun mutluluğu ve huzuru adına uçmakla oyalanıyorum hem de trafik lambalarına aldırmadan ve görüş alanıma girerken kocaman sevdalı şehir.

O kadar çok ayrıntı ile içli dışlıyım ki bu yüzden sefasını sürüyorum gezgin ruhumun asla da ödün vermeden yaşadığım hayattan gerçi kimi zaman yakınmadan da duramıyorum ve tam da pes edeceğim sırada...

Pas vermiyorum işte olumsuzluklara ve bunca olumsuzluk süregelirken hüznüme sahip çıkıyorum peşi sıra umut tarhında volta atıyorum ve işte o devasa cennet bahçem hem de şehrin ve bunca gürültü kirliliğinin ve inşaatın içerisinde kapana kısılmış olduğuma kani olsam da içimdeki peri ile uçuşuyor saçlarım ve ben hala ismimin ilk harfimde seyyah yüreğimin t/adını çıkarıyorum.

Okuduğum gazetenin sayfalarına çevirirken elime bulaşan mürekkebi özlüyorum kimi zaman.

Kimi zaman ebediyete intikal eden onca insanı hele ki kök salmışken İstanbul'a geride kalanlara bakıyorum da ama çıkış noktam hâsıl oluyor elbet gökyüzüne dikip gözlerimi ve ruhumu, maneviyatın doyumsuzluğunda hemhal oluyorum altıncı hissimle.

Ölü toprağı kimi zaman üstüme bulaşan ve kimliğimle sorgulandığım ya da bana ait bir özelliğın kimi insanları rahatsız edebildiğı.

Kolay mı zor mu, siz karar verin en çok da ağlarken kahkahalara boğuluyorum ya da tam tersi sanırım yazın ortasında yağın kar gibi ve yapabileceğim başka bir şey de yok çünkü beyaz olmayı seviyorum ve içtenliğimi kaptırmıyorum kimselere bu anlamda içim rahat ve işte yazının başında vurguladığım üzere: ben mademki bir Allah kuluyum ne münasebet birilerine hesap verip de doğrularımın peşinden gitmemek mi payıma düşen üstelik kimse kendini bir diğerdenden üstün sanmasın.

Edebiyatın güzelliği işte tam da bu noktada gösteriyor kendini çünkü aynı dilden konuştuğum sayısız insan sayesinde her gün yeniden öğrenci olmanın keyfini çıkarıyorum ve daha nice çıkarım en güzeli de hissiyat yüklü varlığımla adımlamak iken hidayetin yolunu.

İsmimin ilk harfi ve gülümsemenin tadını çıkarmak hele ki okuduğum herhangi bir yazıda ya da bana yapılan bir yorumda nokta atışı yapmanın da mümkün olduğu elbet sevginin ve paylaşmanın güzelliği.

Sevebileceğim sayısız insan var üstelik tanımadığım ve ömrüm ne kadar uzun olursa olsun onları tanımanın mümkün olamayacağı ama kalem üstüne düşen görevi fazlasıyla yapıyor ve işte ben okuyucunun olsun ya da başka bir yazarın/şairin yazdıklarından çıkıp da yola adeta dünyayı kucaklıyorum üstelik bir önceki hayatımda kim varsa tekmeleyen ya da umurunda olmadığım...

Umurumda olan çok şey var ve de sayısız insan kimi zaman beni bana düşman kılan çünkü nefretten beslenen insanlar yüzünden zaman zaman kendime ters düşüyorum ve sevmekle varacağım bunca istikamet varken kendimle olan sürtüşmemde ve hırçınlığımla kolaylıkla içimdeki çocuğu incitebiliyorum üstelik yetişkin kimliğimle binlerce kez incitilmenin verdiği yara ile yamalarken hayallerimi...

Hangi Allah'ın kulu ise mazhar olmanın sevgiye eşsiz bir yetenek olduğu inancı çünkü sevmek için sebep bile aramazken sevebilme yetisinin aslında doğurgan ve İlahi bir güç olduğunu biliyorum artık ki çocukluğumda keşfettiğim ilk gizem iken yollarını arıyorum elbette kendimi sevmenin aslında ne kadar basit olabileceğini görüyorum lakin öncelikle Allah'a layık bir kul olmanın özlemi ile küllerimi de deli gibi savuruyorum.

Ölmek kimi zaman cezbederken kimi zaman korkutucu da olabiliyor hani üstelik kendimi sevmeye bu kadar yaklaştım en azından gün bitiminde ölüp yeniden doğmama da vesiledir yazdıklarım ve güç aldığım en çok da siz, okuyuculardan bana yansıyan ışık sayesinde.